

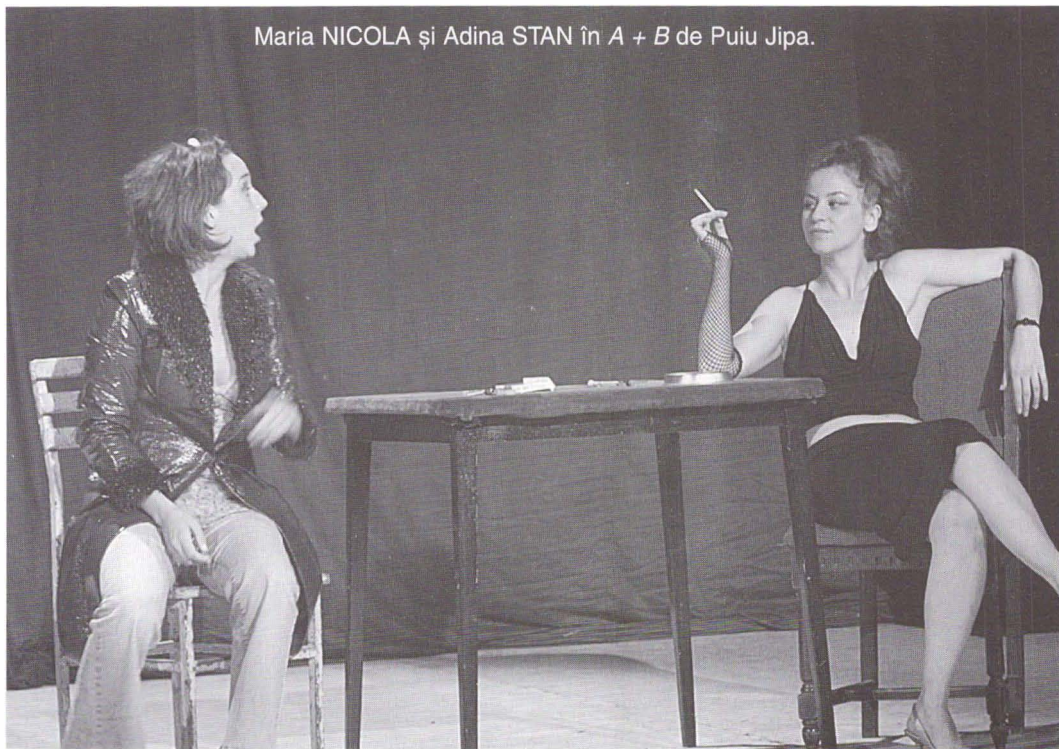
Antoaneta IORDACHE

MANGALIA

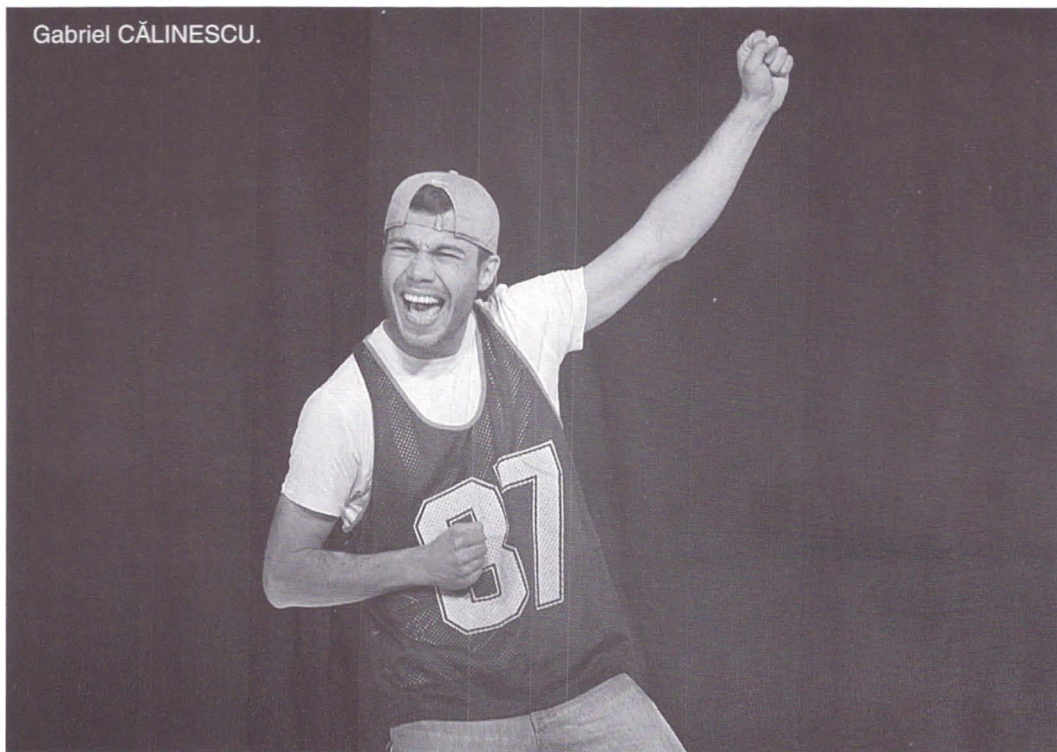
Gala Tânărului Actor-2005

Ajunsă la cea de-a opta ediție, Gala „HOP“ își caută încă drumul spre...mare. Asta e bine, dacă ne uităm în jur la vălătucii de nisip care se rostogolesc ritmic pe suprafața câmpului nostru cultural. Sau teatral. E, cu alte cuvinte, folositor să existe un spațiu pus cu bunăvoință, timp de câteva zile în calea tinerilor cu diplomă de actori, la dispoziția naturalei lor nevoi de demonstrație profesională. Mai ales că, odată absolvenți, întâlnirea cu un rol pe scândura scenei, sub reflectoare de teatru, devine pentru cei mai mulți o problemă. Sunt prea numeroși absolvenții? Prea dese facultățile de teatru? Funcționează în perimetru, în ultima vreme, un fel de bandă rulantă?... Și, de fapt, deși toate teatrele (cele de stat – cele particulare) tind, aleargă să-și întinerească trupa, distribuțiile, n-au de unde alege?!?... Nu poți opri aceste întrebări: ele traversează împrejurarea. Stimulate și de nivelul aproximativ, chiar dezarmant de lipsit de definiție și de tehnică teatrală al multor prestații scenice. Cineva – o regizoare tânără – le recomanda tinerilor actori rămași deocamdată cu diploma la sertar (și fără un contract, un angajament, o propunere de a juca teatru) să fie mai insistenți, mai curajoși, să preia ei inițiativa – și să facă ei oferte teatrelor, regizorilor. E și asta o cale, o idee de luat în calcul: pentru tinerii actori cărora li se potrivește cu spontaneitate costumul insistenței.

Maria NICOLA și Adina STAN în *A + B* de Puiu Jipa.

Gabriel CĂLINESCU.

Oare, facultățile îi „antrenează“ pentru „jocurile“ cu viața teatrală de azi, îi pregătesc „să se pozitiveze“ în fața accidentatului relief al realităților?... Gala de la Mangalia este, a fost, în felul în care au mers lucrurile, un obstacol cumsecade, un *hop* nu prea înalt, totuși greu de „sărit“ de concurenți. Foarte întâmplătoare au apărut o serie dintre evoluțiile individuale, în toate cele 4 zile... Nu cât de susținută ne-am fi așteptat a fost și secțiunea „spectacolelor de grup“...Juriul a acordat, finalmente, cele trei premii stipulate de regulament, cu o generozitate pe care, la limită, oricine o poate înțelege. Desigur, s-a dat și Premiul Timică, al Asociației „Master Class“.

De ce nu sunt prezenți directorii de teatre? În principiu, Gala ar trebui să fie o anticameră a concursurilor de angajare. Sala de la Mangalia e plină: public din localitate, turiști de septembrie, dar și jurnaliștii și criticii de teatru (puțini) „provocați“ să ia pulsul desfășurărilor de către UNITER, câte un regizor, grupul organizatorilor, dar și un grupuleț de persoane mature, din București, despre care tinerii te întreabă „cine sunt?“, evident cu speranța că ar fi „delegații“ șansei presupuse de Gală. Caietele-program sunt alcătuite îngrijit, ziarul se străduiește să suplinească – studentește, ingenuu – absențele, intenționalitatea, „partea cealaltă“ a evenimentului: încât, deși e limpede că ziarul e un exercițiu adus „de-acasă“, nu performat „la cald“, deodată cu concursul, parcă se simte în pagini dorința tinerilor alcătuitori de a comunica în ton semnificativ despre arta teatrului. Poate n-ar fi „rău“ dacă staff-ul, ori executivul organizatoric UNITER, s-ar concentra mai serios de acum înainte și asupra secvenței jurnalismului tânăr. Riscând să introducă în „scenariul“ ideilor motivaționale – și al finanțării premiale – pentru

Maria NICOLA.

viitoarea ediție scena scrisului începător despre teatru. M-aș teme că și presa de tiraj e o instituție la poarta cu trepte a căreia teatrolgii cu diplomă acced greu; nu m-aș teme să le ofer un „versant al obstacolului HOP“ și lor, cronicarilor în devenire. Poate ar fi mai viu ziarul... Poate acești teatrolgi tineri „știu“ cum se face o publicație proaspătă, atractivă pentru tinerii actori din generația lor (care, nu-i așa ?, „știu“ să stea sub reflectoare).

De ce rămâne după opt ediții o așteptare – închisă – în – proiect spectacolul de unul singur, ori de grup, pregătit special pentru Gală? În fond, nu sunt condiționări insurmontabile: se poate înscrie orice actor aflat până la 4 ani după absolvirea universității de profil. Tema din acest an – alteritate – e „primitoare“: culturală, deschisă până la orizont oricărei interpretări scenice. Pentru o mai clară departajare, s-a introdus în concurs o probă obligatorie (monolog extras dintr-o povestire de Buzzati, *Greva telefoanelor*). Ipoteza aceasta s-a dovedit, din păcate, o teorie motivațională. Realitățile n-au vrut să se împace cu teoretizarea. Actorii tineri au îndeplinit „faza obligatorie“ cumva în fugă, putini s-au preocupat să-i „trezească“ gama de posibilități de abordare. De fapt, textul se preta mai degrabă talentelor comice, șarjei... Problema – pe teren – a fost, din când în când, de o jalnică veselie. S-a presupus că actorii tineri cu o cotă deja câștigată nu-și lasă deoparte proiectele, contractele sigure pentru un concurs cu premii mici în cifre. Marile talente tinere nu vin, adică, la Mangalia deocamdată, din motive lumești. Dacă premiile ar fi cu adevărat substanțiale, s-ar prezenta tot cuprinsul tânăr la preselecție... Și asta e o idee potrivită unui anume fel de a tranșa problema, în privința fervorii de participare pe care și-o

Ionuț CARAS.

doresc, legitim, organizatorii – și, iată – nu prea izbutesc s-o stârnească. Dar, poate, pe lângă normalul supliment financiar, Gala ar avea de „urcat” și un supliment de atitudine față de pretențiile sensibilității generației tinere. Personal, nu pot crede că pasiunea, vivacitatea, imaginația, controversa profesională: explicită-implicită ar fi adormit și că ultimele generații de teatraliști „văd” lucrurile doar în termeni de aritmetică banală. Poate, pe lângă încrederea în forțele proprii și alergătura după un rol, un angajament, un contract (de spectacol, de radio, de televiziune, de presă scrisă...) tinerii actori, scenografi, regizori, teatrologi dețin, rulează de colo-colo prin economia de piață și ...imagarul galei lor predilecte. Una deosebită, „altfel” decât cea de la Costinești. Oricum, „HOP” își declară, își exersează mobilitatea de scenarizare, de la o ediție la alta: de ce n-ar fi lăsată o zi (din pornire, conceptual, efectiv) în seama unui mănunchi de tineri (dintre cei premiați anterior, sau în urma unui „cântar UNITER, pe proiecte”): oare preselecția, tema, comperajul etc. decise de tineri ar ridica, ar coborî platforma interesului generației pentru gala lor? Managementul ideii HOP, marketing-ul evenimentului datorat timp de o zi tinerilor, ne-ar fixa în aceiași termeni, în sală, ne-ar vizita, oare, la dezbatere – ca și în acest an – pe unii tăceri precaute, „așezate”, pe alții o atenție strict consemnativă, pe unii un fel de privire iritată, pe alții un fel de resemnare de moment? Fiindcă, totuși, Gala presupune un neîndoielnic efort cultural, financiar – și e chiar importantă, în peisajul de azi. Nici intervențiile ușor enervate, din discuția colocvială, nici supozițiile despre „meseria de a critica, indiferent de calitatea ofertei, a criticului”, dar nici tonul de șuetă relaxată în care sunt

Octavian STRUNILĂ.

demontate observațiile criticilor, întrebările înmănușate ale tinerilor nu par să „lucreze” tocmai în profitul visatului obiectiv: cel cu ieșire la mare... La „bursa” valorii. Se anunță că, în 2006, se profilează transmisia în direct la TV a concursului. Sigur, o ipoteză înnoitoare de program, în principiu atractivă, onorantă – pentru concurenții viitori. Numai să „stea” pe realități: să fie ce transmite. Pretenția maximă rămâne cea pe care este datoră s-o mențină, s-o promoveze asupra câmpului teatral actual forul profesional UNITER. Poate, zic și eu, de nu întâi, atunci în paralel cu frumoasa viziune a transmisiilor în direct, de la Mangalia, canavaua Galei ar putea înrăma și contribuția, centrată, a mentalului tânăr. „Filmul” scurt cât o zi de concurs, al imaginării de sine, privit dinăuntru utopiilor și pragmatismului generației... La 4 ani de la absolvență. Au fost laureați: *Octavian Strunilă* – Premiul pentru cel mai bun actor; *Maria Nicola*: Premiul pentru cea mai bună actriță; *Gabriel Călinescu* – Premiul special „Sică Alexandrescu” al juriului; „*A + B*” de Puiu Jipa (cu Maria Nicola și Adina Stan în distribuție) Premiul pentru cel mai bun spectacol de grup; *Ionuț Bogdan Caras* – Premiul „Timică”, al Asociației Master Class. S-a prezentat la nivel de laureat *Boris Adrian Gaza*, cu o parte din evoluția scenică în germană, cealaltă în limba română (bilingvism inedit, pe scena aceasta, dar și o probă că tânărul actor trece cu brio, de pe acum, formală barieră lingvistică). Foarte competitiv Boris Gaza. Competitivi, „gramaticali” și tinerii (prezenți pe scenă cu un spectacol plăcut, înafara concursului) instruiți de Ion Caramitru, Mircea Dinescu, Alex Ștefănescu și Iosif Herțea în ideea recuperării poeziei ca spectacol, prin așa numitul „Experiment Ipotești”.